

Moder og var helt sortklædt, hvad der gav hendes lysblonde Skikkelse en egen fin og blid Ynde. Hun løftede ikke Øjnene fra sin Salmebog. Selv ved Lyden af det Silkebrus, hvormed Hofjægmesterinden overalt anmeldte sit Komme, og som havde faaet Moderen til at vende sig om for at hilse, saae hun ikke op. Derimod havde hendes Kinder meget tydelig skiftet Farve; og da Per havde Grund til at tro, at hun ikke var uvidende om hans Medværelse, tog han dette som et Sejrs tegn, og hans Hjerte svulmede af lidenskabelig Forventning.

Efter Gudstjenesten blev han og Hofjægmesterinden tilligemed nogle andre af Dagens Kirkegængere buden over i Præstegaarden til Kaffe. Disse Kaffeindbydelser, som altid foretoges af Præsten personlig, var Dragesæden i den blombergske Menighed; der blev bestandig givet nøje Agt paa og holdt et indviklet Regnskab over, hvem denne Udmærkelse blev til Del. Per traf nu i Præstegaarden fire Bønder med tilhørende Koner, paa hvis Ansigter der med forskellig Skrift men lige tydeligt stod skrevet, at de hørte til Egnens velstaaende og indflydelsesrige Personer. At Pastor Blomberg kunde have nogen bestemt Hensigt med at føre ham sammen med disse Folk, faldt ham ikke ind, endda Præsten var besynderlig ivrig for at faa ham forestillet for dem alle. Reguleringsarbejdet blev nu heller slet ikke bragt